

deres Roller, siger, at man ikke har den allerminste Nytte af at see Tragedien. Dette altsaa med Hensyn til Tragedien. — Om Musikken har min ærede Ven, Udvalgets Ordfører, allerede udtalt sig, og jeg skal ikke dvæle derved; jeg troer dog, det maa kunne fremhæves som noget Ubestrideligt, at vi gjen- nem det Orkester, der findes, have ført an for Musikken i Danmark, og at de nationale danske Kunstnere, det har frembragt, have bidraget til en saa reen og ædel Opfattelse af Musikken hos os, som man vel nogetsteds har. — Heller ikke vil jeg paa nogen Maade glemme den saa meget omtalte og efter min Mening saa uretfærdig bedømte Ballet. Jeg vil paastaae, at ogsaa denne Kunstart hos os har vist sig at kunne bringes til Noget, hvorom man aldrig tidligere har drømt, saaledes at det nu er kommet dertil, at man maa indrømme, at det ikke blot er for Dienlyst eller for en sandselig Tilfredsstillelses Skyld, man gaar hen for at see paa Balletten, men at der i den hele Række af fortrinlige Balletter, vi have paa vor Scene, findes mange, der betragtes med samme Vane som sande Digterværker, og som efterlade det samme forfriskende og forædlende Indtryk som disse. Jeg paastaar saaledes, at vi i hver enkelt af de forskjellige Kunstarter have produceret noget Saadant, at der meget vanskeligt skal kunne findes en anden Scene, der kan fremvise noget Bedre eller endog noget Tilsvarende; men jeg vil endvidere paastaae, at naar man ser hen til, at vort Theater paa eengang har virket paa alle disse forskjellige Maader og paa den eiendommelige Maade, som netop Foreningen af disse har kunnet bevirke, er dette aldeles Gnestaaende. Den ærede Taler kan nu betragte dette som Overdrivelse, om han vil, men jeg holder for, at det alligevel skal blive erkjendt som fuld Sandhed. Man kan nu vel sige, at man kan erkjende dette, men at man ikke behøver at udtale det, da det lyder ilde at rose sig selv eller at prise sit Eget; men det forekommer mig dog, at er der nogenfind Opfordring til netop med Varme og fuldt at udtale, hvorledes man opfatter denne Sag, maa det vel være, naar man staaer overfor et Forslag, som ikke gaar ud paa Mindre —

det kan med Sandhed siges derved — end at omstøde den hele Basis, hvorpaa Theatret nu i Aarhundreder har hvilet og præstet det for Tilfældigheder. Jeg maa nemlig bestemt paastaae, at dette vil skee efter det Forslag, som her forelægges, og jeg skønner heller ikke, at der i den Betænkning, som ledsager dette Forslag, eller i de udførlige Foredrag, hvormed dets Ordfører (Høgsbro) har ledsaget det, er Noget, som egentlig kunde føre os lynderlig videre end til det Standpunkt, hvorpaa det ærede Medlem selv satte det ved sit første Foredrag; ligesoverfor de mange afgjørende Indvendinger og Betæneligheder, som ere blevne fremsatte imod det, er der ikke fremsført Andet end det, det ærede Medlem sagde: Na, det gaar nok; naar vi blot have rigtig Tro og Tillid til Friheden og den private Concurrences Magt, gaar det nok. Da Udvalgets ærede Ordfører havde udtalt, at han vel for en Række Aar tilbage havde haft en Tanke i lignende Retning, men at han netop ved alvorligt og dybt at undersøge Forholdet var kommet til at indsee, at den var udførlig eller vilde blive fordærvet for selve Theatret, bemærkede den ærede Ordfører for Mindretallet, at det maaskee var fordi den ærede Ordfører var begyndt at blive noget gammel, og efter den Betragtningssmaade maa det indrømmes, at der er stor Ungdommelighed, ikke blot hos Mindretallets Ordfører, men ogsaa hos hans Medforlagsstillerne til dette Forslag; man kan efter de Udtalelser, som have fundet Sted, og tildeels efter Forslagets eget Indhold, sige, at det, om jeg maa bruge dette Udtryk, sprudler af Ungdommelighed, Fortrøstningsfuldhed og Tillid. Der er næsten Intet, hvortil Forslagsstillerne ikke have Tillid, og det en saadan, at jeg, uden at ville støde Mindretallets ærede Ordfører, maa sige, at den efter min Mening næsten ikke engang kan kaldes ungdommelig, men i alt Fald kun maa kaldes barnlig, thi hvem har det ærede Medlem ikke Tillid til efter hans første Foredrag, saaledes som det ogsaa vil findes i Rigsdagstidenden? Jeg skal blot standse i meget saa og korte Træk herved. Mindretallets ærede Ordfører i dette Spørgsmaal har ubetinget Tillid til Regjeringen, og navnlig har han Tillid til, at Kultusministeren nok vil sørge for,